

21-8-2023

Mijmeringen

Hang naar het verleden

De maatschappij om ons heen veranderd voortdurend. Tegen zaken als welzijn van onze duiven wordt bijvoorbeeld heel anders aangekeken dan in het verleden. Als duivensport vinden we dat lastig en zijn we zoekende hoe daar mee om te gaan. Daar komt dan nog eens bij dat de sport zelf ook een sterke ontwikkeling doormaakt. Wie had tot voor kort immers gehoord van professionals, massa inkorvers en miljoenen bedragen voor postduiven. Een natuurlijke reactie is dan vaak dat we gaan verwijzen naar het verleden, toen was immers alles beter. Zo blijven we, als we niet oppassen, als een versleten grammofoonplaat hangen in een groef genaamd *“vroeger was alles beter”*.

Een voorbeeld van deze hang naar het verleden is de nog steeds weer terugkerende roep om de terugkeer van nationaal Orleans voor jonge duiven. Deze vlucht is jaren geleden afgeschaft op aandrang van de overheid. In reactie op een zorg van de overheid dat jonge duiven te zwaar werden belast heeft de NPO Ledenraad in 2002 een maximum afstand van 500 km ingevoerd voor jonge duivenvluchten en deze vastgelegd in de NPO reglementen. In 2008 waren er grote problemen bij eenhoksraces waarbij veel jonge duiven verloren gingen. Het leidde destijds tot vragen in het parlement en na overleg met het ministerie heeft het toenmalige NPO Bestuur de duivensport behoed voor groter onheil door toe te stemmen in een verbod op eenhoksraces in Nederland. De vragen en suggesties uit het parlement gingen veel verder dan eenhoksraces. Wedstrijden met jonge duiven en ook marathon vluchten werden ter discussie gesteld. De minister vond op dat moment verder ingrijpen niet nodig onder verwijzing naar de in 2002 en 2008 gemaakte afspraken met de NPO. De opvattingen over dierenwelzijn hebben de afgelopen twintig jaar een enorme ontwikkeling doorgemaakt en een terugkeer van deze vlucht is dus een meer dan gepasseerd station. We kunnen ons beter richten op wat wel kan en dat is best veel zoals de Grand Prix vluchten voor de jonge duiven die binnenkort weer van start gaan. Daar kunnen we beter onze energie insteken door er aantrekkelijke vluchten van te maken.

Een ander thema is hoe verschillend er inmiddels wordt aangekeken tegen duivenwelzijn. In de Volkskrant van 26 augustus 1977 werd melding gemaakt van grote verliezen van postduiven. Volgens het bericht zouden er in enkele maanden tijd een half miljoen postduiven zijn zoekgeraakt. Dat vroeger alles beter was, is een fabel en dat wordt nog eens onderstreept door een bericht als deze. Maar nog veelzeggender was dat het bericht heel luchtig werd gebracht en zelfs aanleiding was voor een cartoon waarin op het strand

flanerende duiven werden afgebeeld. Ik hoop U niet uit te leggen dat als dergelijke verliezen zich in het hier en nu zouden herhalen de wereld te klein zou zijn en tot grote problemen zouden leiden voor de sport. De maatschappelijke opvattingen over dierenwelzijn en wat acceptabel is zijn drastisch veranderd en daar dienen we rekening mee te houden. De Raad voor Dierenaangelegenheden, gesteund door het Ministerie van LNV, adviseert om een dierenwelzijn plan op te stellen en dat gaan we doen. Zijn deze ontwikkelingen nou een probleem? Neen is mijn stellige overtuiging. Het NPO bestuur stelt duivenwelzijn en spelplezier voor de liefhebber centraal in haar beleid. En waar deze twee uitgangspunten conflicteren gaat duivenwelzijn vanzelfsprekend voor. Dat is duidelijk en helder en maakt het voor onszelf ook gemakkelijk in de besluitvorming. Deze zienswijze moeten we duidelijk uitdragen en communiceren zowel binnen als buiten de sport. Dat positioneert de duivensport als een verantwoordelijke, bijdetijdse sport die is meegegaan met de tijd.

Een ander onderwerp waar we een grote hang naar het verleden zien is bij het lossen van de duiven. Vroeger losten we altijd vroeg, bestond er geen inversie enzovoort zijn wat meningen die regelmatig langskomen. Inmiddels hebben we door de jaren een heel systeem gebouwd om de duiven verantwoord te lossen. Hitteprotocol, Risico Tabel Lossingen, IWB, Vluchtbegeleidingduiven.nl training van lossingfunctionarissen en ondersteuning door een professioneel meteorologisch bedrijf zijn daar onderdeel van. Een paar zaken vallen op. Er blijkt nog steeds onduidelijkheid te bestaan over wie precies wat doet en wie de mensen zijn die achter de schermen alles in goede banen leiden. Ook is er nog onduidelijkheid over waartoe nu het Hitteprotocol en de Risico Tabel Lossingen dienen. Daar ligt een taak voor het NPO Bestuur om dat nogmaals uit te leggen. Het zou mooi passen binnen de nieuwe rubriek "Uitgelicht" op de NPO website. Deze nieuwe rubriek is recent van start gegaan met een eerste bijdrage van hoe de duivensport er over een paar jaar gaat uitzien. Benieuwd naar dit toekomst perspectief? Neem een kijkje op de [NPO site](#).

Het is voor de duivensport noodzakelijk om een systeem van lossingsbegeleiding te hebben. Zonder een deugdelijke begeleiding bij het vervoer en lossen van duiven is het gauw gedaan met de duivensport. De overheid verwacht dit van ons en het is een cruciaal onderdeel bij het in stand houden van de zelfregulering bij het vervoer en lossen van duiven. Laten we nog wat verder ingaan op een paar zaken rondom het lossen van duiven.

Een vaak gehoorde opinie is dat wanneer een weersverwachting niet uitkomt het hele systeem van wedvluchtbegeleiding niet deugt. Dat weersverwachtingen niet altijd uitkomen is van alle tijden en zal in de toekomst ook regelmatig blijven voorkomen. Niets zo veranderlijk als het weer luidt het spreekwoord immers. Maar als een weersverwachting niet uitkomt wil dat uiteraard niet zeggen dat het systeem niet deugt of niet nodig is. Een ander punt wat regelmatig mikpunt is van kritiek is het inversie fenomeen. In een publicatie uit 1979 over o.a. navigatie van duiven van Chriet Titulaer wordt met verwijzing naar dr. A. Vandenplas, directeur KMI en zelf duivenliefhebber, het fenomeen inversie beschreven als; *"Het meest rampzalig is echter als er een onzichtbare temperatuursprong (een inversie) op de route zit"* Hoezo kwam het vroeger niet voor? Laten we vertrouwen op de mensen die we hebben aangesteld om onze duiven te lossen. Deze mensen nemen hun

verantwoordelijkheid zeer serieus en nemen alle relevante zaken, waaronder ook een eventuele inversie, mee in hun besluitvorming. Hen afbranden helpt niemand en zeker niet de duivensport. Wie wil straks in het weekend nog vroeg zijn bed uit om onze duiven verantwoord te lossen als voor het minste of geringste hoon en laster je deel is. Uiteraard is er ruimte voor kritiek en verbetering maar dat hoort thuis op de vergaderingen van de afdelingen en de NPO Ledenraad.

Dat brengt me bij het laatste onderwerp wat ik zou willen aansnijden en dat zijn publicaties op social media en andere media. Veel van deze publicaties ademen een hang naar het verleden, zijn niet zelden onvolledig of zelfs onjuist en leveren zo, om het voorzichtig te zeggen, geen bijdrage aan een betere toekomst voor de duivensport. Schrijvers zijn vaak de spreekwoordelijke *“beste stuurlui aan wal”* want maar zelden nemen ze zelf verantwoordelijkheid en of leveren ze zelf een inhoudelijke, bestuurlijke of organisatorische bijdrage. Wellicht moet U als liefhebber, als U hun bijdragen leest, er voor uzelf maar een label opplakken. Zijn het constructieve op de toekomst gerichte bijdragen waar de duivensport wat aan heeft of is het nostalgische prietpraat.

De duivensport is conservatief van aard. Daar zullen bestuurders rekening mee moeten houden bij de ontwikkeling van beleid en snelheid van verandering. Maar het betekent niet dat we stil kunnen blijven staan. We zullen vooruit moeten, wellicht niet zo snel als sommigen zouden wensen, maar vooruit moeten we. Laten we daar onze tijd en energie in steken en samen blijven werken aan de toekomst van de duivensport.

Gerard van de Aast